

Alter Eega – Openbaring

Door Peter D. Ganzeboom

ISBN: 9789403676135

© Peter D. Ganzeboom - 2024

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, scan, internet, e-publishing of welke andere manier dan ook, of worden verfilmd, in zijn geheel of bewerkt, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Uitgever: Bookmundo.com

*Taboes zijn er om te doorbreken
principes om te schenden*

Proloog

Met een kreun rolt hij van haar af en blijft zwetend op zijn rug liggen. Ze slaat hem gade, de te dikke man met het gebrek aan uithoudingsvermogen. Het was weer snel voorbij; een kort voorspel en daarna werktuiglijk op en neer bewegen. Klaarkomen doet ze al lang niet meer, maar dat is niet erg. Veel meer mist ze de tederheid, het gevoel om geliefkoosd te worden, een teder naspel, even kroelen, wat fluisterwoordjes. Maar tegenwoordig is hij direct ontkoppeld. Alsof de emotionele verbondenheid, die er tijdens het vluchtige nummertje tenminste nog was, met de laatste druppel wegvloeit.

Met het handdoekje, dat speciaal hiervoor in haar nachtkastje ligt, veegt ze haar dijen af. Dan staat ze op, met de handdoek nog steeds tegen haar kruis gedrukt. In de badkamer spoelt ze haar onderlichaam af en doet een plasje. Terug in bed kust ze haar man op de wang. ‘Welterusten schat.’

Als hij aan haar regelmatige ademhaling hoort dat ze slaapt, staat hij op. Hij neemt zijn kamerjas van het haakje, trekt de slaapkamerdeur met een stille klik achter zich dicht en sluipt de trap af. De deur van de woonkamer laat hij open, zodat hij kan horen of ze naar beneden komt. Dat verwacht hij trouwens niet, want ze slaapt meestal vast na de seks. Aan de eettafel slaat hij de laptop open. Een paar muisklikken later begint er een film te spelen. Twee mannen in een schemerig bos verkrachten een tener meisje.

De panden van zijn kamerjas vallen open en onder zijn behaarde buik komt zijn penis voor de tweede keer vanavond tot leven. Hij haalt een condoom uit de zak van zijn kamerjas, opent de verpakking met zijn tanden en legt het rubbertje bovenop zijn eikel, waarna hij zijn penis met zijn hele hand omklemt. Zo is het net of hij het is die zich in de schede van het tegenstribbelende meisje perst. De anatomie van het meisje is er niet tegen bestand. Bloed vloeit, en met een gesmoorde kreet loost hij zijn zaad in het nog niet eens half afgerolde condoom.

Hij zou nog wel een keer willen, maar hij moet morgen vroeg op. Daarom slaat hij de laptop dicht. Op het toilet veegt hij zich af. Hij loopt naar de keuken en drukt het condoom in de vuilnisbak onder een leeg conservenblik en een prop keukenpapier. Dan sluipt hij terug naar boven, de krakende treden ontwijkend. Zijn vrouw is zich nergens van bewust als hij in bed kruipt en voldaan in slaap valt.

Maandag 7 oktober – schoolplein

Na een absurd lange zomer lijkt de winter de herfst te hebben overgeslagen. Dezelfde waterkoude wind als die van de laatste dagen slaat vlagen regen tegen de op het schoolplein verzamelde ouders. Ze staan in hoefijzervormige groepjes, jas aan jas, weggedoken in hun kragen en capuchons. Hun kinderen zijn niet onder de indruk van het slechte weer. Als halsbandparkieten krijsen ze, zoals ze altijd lijken te moeten krijsen, regen of niet. Moeders en een enkele vader zien schuld bewust uit naar het opengaan van de deuren, die hun oogappels zullen opslokken om ze pas vanmiddag weer uit te spuwen. Adempauze!

Kinderen, wat is er zo leuk aan? Van tevoren was het een romantisch idee, maar Judith moet bekennen dat die romantiek in de praktijk van alledag ver te zoeken is. Het zijn vooral vermoeiende handenbinders. Dan heeft John het beter bekeken. Die is op zijn werk. Natuurlijk, daar moet hij ook van alles, maar dat is anders: hij trekt om vijf uur de deur achter zich dicht, schuift aan voor het eten, speelt een half uur met hun zoontje, en met wat geluk brengt hij hem ook nog naar bed. Maar dat is dan ook dat.

Als de kinderen naar binnen zijn, loopt Judith naar de uitgang van het schoolplein. Boven het hek hangt een bord met de afbeelding van een gele kwikstaart, een akkermannetje, zoals het in de volksmond heet. En zo heet de school ook. Het hek is gemaakt van groene spijlen. Ze zijn van boven afgeschuind, zodat de jeugd er na schooltijd niet overheen kan klimmen. Belachelijk, denkt Judith geërgerd. Vroeger konden ze gewoon op de schoolpleinen komen, om te tennissen bijvoorbeeld, waarbij een krijtstreep op de kale muur het net voorstelde. In het midden was een rechthoek getekend. Hier was de muur tennisnet en voetbaldoel tegelijk. Soms ging de bal het dak op en ging een van de jongens er via de regenpijp achteraan. Ook dat zal tegenwoordig niet meer lukken, want alle regenpijpen zijn getooid met een krans van vlijmscherpe punten.

Bij het hek ziet Judith de moeder van Lisa staan. Heet die niet Laura? Zij en haar dochter wonen hier nog maar pas.

De “nieuwe” moeder staat naast haar fiets. Ze maakt het kettingslot los en wikkelt het rond de zadelpen; pure noodzaak in deze wijk, zelfs al sta je maar een kwartiertje op het schoolplein. Verleden maand nog snaaide een knul voor ieders ogen een fiets mee. Binnen een paar seconden ging hij op in de omringende wijk. Weg fiets, weg dief!

Judith wil voorbijlopen, maar iets houdt haar tegen, waardoor ze inhoudt en zich omdraait. De andere moeder richt zich argwanend op, maar bij het zien van de spontane oogopslag van de blondine, die intussen voor haar staat, ontspant ze zich. ‘Hé, Judith, ook weer van de partij?’

‘Hoi! Laura is het toch?’

‘Klopt, dat heb je goed onthouden.’

‘Jij ook,’ zegt Judith lachend. ‘Ben je al een beetje gewend?’

‘Aan het weer?’

Laura’s knipoog kan niet voorkomen dat Judith er eerst serieus op ingaat. ‘Nee, ik bedoel... oh, haha, je maakt een grapje... maar ik bedoelde dus de hele situatie, je huis, de school, snap je?’

‘Ja, flauw grapje, sorry, maar lief dat je het vraagt. Het valt niet mee, maar het moet maar hè.’

‘Ja, dat is waar. Ik woon hier al vijf jaar, maar soms voel ik me toch een vreemde in het grauwe beton van de Randstad. De maandagmorgen vind ik het ergst, ik heb er altijd een beetje de smoor in, zo’n nieuwe week na de rust van het weekend. Hoewel, rust, met een kind van vijf is het nooit rustig.’

Laura knikt.

‘Maar ik wil jou niet opzadelen met mijn maandagmorgen-blues hoor!’

‘Geeft niet. Mijn man is vandaag weer op zakenreis gegaan, dus dat wordt een maandje mezelf redden.’

‘Een maand?! Dat is een hele tijd. Waar is hij naartoe?’

‘Denver, een symposium en dan naar Los Angeles voor een zakendeal.’

‘Zo, die ziet dan wel wat van de wereld!’

Laura zegt dat dit tegenvalt. Er is weinig tijd voor uitstapjes. Hij zit veel in zijn hotel. Vaak eet hij een snelle hap in de bar of in een tentje langs de weg en dan trekt hij zich terug op zijn kamer.

‘En jij, vermaak jij je dan wel?’

‘Dat komt wel goed. Het is zo weer middag. Lisa uit school halen en dan heb ik mijn handen weer vol. Dat ken jij natuurlijk ook wel, want jullie hebben er net zo een. En dan is er de was, het huishouden en tussen dat alles door werk ik ook nog een beetje.’

Judith knikt, want inderdaad, ze kent het wel. ‘Ik moet bekennen dat ik het stiekem niet zo erg vind als Boy op school zit, want ik word gek van zijn gevraag de hele tijd. ‘Mama, wat is dit? Mama, wat is dat? Mama, wat doe je? Mama, mama, mama?’ Grrr! En papa? Die zit lekker op zijn werk...’

‘Maar die komt vanavond wel thuis en kruipt knus op de bank tegen je aan. Ik zit vanavond alleen. Niet dat ik me niet vermaak hoor, maar toch.’

Een moment zinkt Judith in gedachten weg. John en zij knus op de bank? Laura moest eens weten. Die vermaakt zich in haar eentje misschien wel beter dan zij, hoewel ze daar niet direct een concrete voorstelling bij heeft. Ze wil er iets over zeggen, maar vervalt in gehakkel en voelt dan dat ze begint te blozen.

‘Wat?’

Zonder haar ongemak te kunnen verbergen, zegt Judith: ‘Eh, nee niks, ik wou wat vragen, maar laat maar, slaat nergens op.’

Laura dringt aan. ‘Wat slaat nergens op? Zeg maar.’

‘Nee, echt, het was een stomme gedachtekronkel. En ongepast ook.’

‘Ongepast? Nou word ik wel héél nieuwsgierig. Maar, als je het niet wil zeggen, ook goed.’ Laura draait zich weer om naar haar fiets.

Judith, bang dat ze Laura teleurgesteld heeft, dubt nog even en besluit dan toch om te zeggen wat ze wilde: ‘Goed dan, maar niet kwaad worden, oké?’

Laura belooft het, waarna Judith zegt dat ze zich afvroeg hoe andere vrouwen zichzelf vermaken “op dat gebied”, als hun man zo lang van huis is?

‘Oh, op dát gebied? Je bedoelt op intiem gebied?’

Shit, dat heb ik weer, met mijn stomme vragen. Judith weet zich geen houding meer te geven en breidt een eind aan het gesprek. ‘Laat ook maar. Hoe haal ik het in mijn hoofd! Sorry, niets gezegd hoor, ik ga ervandoor. Ik zie je vanmiddag nog wel weer.’ Ze draait zich om, zwaait halfslachtig, en loopt weg. Dat Laura haar glimlachend nakijkt, ziet ze niet meer.

Zich nog steeds verbijtdend over haar stomme vrijpostigheid, begint Judith aan haar wandeling naar huis. Dat doet ze liever dan fietsen. Op de fiets vliegt de wereld aan haar voorbij, moet ze alert zijn op ander verkeer, op kuilen in het wegdek en dat soort dingen. Lopend dringt de wereld veel beter tot haar door. Een roodborst of heggemus, zeker in deze tijd van het jaar, begeleidt haar bijvoorbeeld met liedjes van kristal. Ook staat ze veel sneller stil als ze te voet is, om te kijken naar een badderende merel of naar een paddenstoel. Met spijt beseft ze dat ze tegenwoordig veel te weinig in de natuur komt. Vroeger was ze er niet weg te slaan. Er zijn heel wat vogels die ze kent, de meeste zelfs aan hun geluid. Waar zou haar verrekijker liggen? Die moet ze toch eens opzoeken.

Dan dwalen haar gedachten weer af naar Laura. Voelde ze zich eerst vooral opgelaten, nu kan ze er de lol ook wel van inzien. Jee, wat bezielde haar? Je gaat toch geen intimiteiten uitwisselen met iemand die je niet kent? En zeker niet om half negen in de morgen! Uitwisselen is niet eens het juiste woord, want dat zou inhouden dat zij aan Laura ook uit de school zou klappen over haar en John en dat zou ze toch niet gauw doen. Nog afgezien van het feit dat hun seksleven niks voorstelt; sinds ze Boy hebben al helemaal niet meer. Ze praat sowieso niet snel over gevoelskwesaties. Dat doet ze alleen als ze zich bij iemand op haar gemak voelt. Op dit moment heeft ze zo iemand niet. Ook John niet. Zéker John niet. Of zou ze onbewust hebben aangevoeld dat Laura wel zo’n persoon is? Ze heeft er wel eens over gelezen, dat mensen met bepaalde andere personen een zielsverwantschap hebben en dat als ze die tegenkomen, desnoods in een volstrekt vreemde omgeving, er meteen een klik is die alle

barrières wegneemt. Maar of dit bij een ontmoeting van twee minuten ook al kan? Het zal vast alleen maar een excuus zijn voor haar ongepaste vraag. Toch laat het *soul mate-idee* haar niet los. Alleen al het feit dat ze zomaar een praatje met een vreemde aanknoopte: dat was zo niet-Judith! Het is waarschijnlijk ook deze terughoudendheid waardoor ze geen vriendinnen heeft. Zou dat idee haar onbewust aangestuurd hebben? Kwam het gewoon voort uit de wens om een vriendin te hebben?

Laura glimlacht als ze terugdenkt aan de ongemakkelijke situatie waarin Judith zich had gemanoeuvreerd. Toen ze wegliep, was ze rood als een kreeft. Die is duidelijk niet gewend om over dit soort dingen te praten. Misschien door het leeftijdsverschil, want hoe oud zou Judith zijn? Achtentwintig, negenentwintig? Nee, dit zal het niet zijn, want zijzelf is niet veel ouder, met haar zesendertig. Bovendien was zij op haar achtentwintigste ook al aardig wereldwijs.

Laura's gedachten gaan terug naar de tijd dat ze Jack ontmoette in Parijs, nu alweer tien jaar geleden. Dat waren nog eens tijden! Er zijn weinig plaatsen en manieren waarop ze het niet gedaan hebben. Niets was te gek. Maar ook vóór ze Jack leerde kennen was ze bepaald niet bleu. Hoe anders dan zo'n Judith. Of lijkt dat maar zo? Want waarom anders die nieuwsgierigheid en die weinig subtiele vraag? Jack zegt ook altijd: 'Die verlegen meisjes zijn vaak het heetste.' Ze denkt er maar niet te veel over na hoe hij aan die wijsheid komt...

Hoe dan ook, Judith intrigeert haar, want hoewel ze elkaar voor het eerst spraken, hing er meteen iets vertrouwds rond hun ontmoeting. Thuis doet Laura een paar huishoudelijke klusjes. Veel is er niet te doen: Jack en zij zijn opgeruimde types, en Lisa volgt hun voorbeeld. Nu heeft ze de dag nog aan zichzelf. Ze maakt het zich gemakkelijk op de bank met een flinke mok thee. Daar dwalen haar gedachten opnieuw af naar Judith. Wat die niet kon weten, is dat Laura nog even geen behoefte heeft aan zelfvermaak. Jack is immers nog maar net

vertrokken en gisteravond hebben ze in stijl afscheid genomen. Ze boft maar, met zo'n minnaar.

Het in de verte opdoemende schoolgebouw doet meteen weer denken aan vanmorgen. Stilletjes hoopt Judith Laura te kunnen ontlopen, maar zodra ze het hek door is, ziet ze haar al staan. Ze staat alleen, terwijl de overige ouders in groepjes staan te keuvelen. Het was Judith al vaker opgevallen dat Laura kennelijk niet met de andere moeders verenigbaar is. Of misschien komt dat nog wel, want ze is nog maar een paar weken hier; het is heus niet alleen een kind dat niet direct aansluiting heeft.

Als Laura al eens met iemand praat, dan is dat met een van de vaders. En dat begrijpt Judith wel, redenerend vanuit die vaders, want Laura is ontzettend knap. Dat denkt ze tenminste te weten; in het echt blijkt ze er vaak naast te zitten, want als ze wel eens tegen John zegt dat hij een bepaalde vrouw vast een lekker ding vindt, dan ontkent hij dat meestal. Ze is te dik, of te bleek, of haar ogen staan te ver uit elkaar. Of hij liegt, dat kan natuurlijk ook. Want het moet toch wel dat hij een andere vrouw soms aantrekkelijk vindt? Misschien heeft hij alleen maar geleerd om dat voor zich te houden, omdat hij geen zin heeft om haar er van te moeten overtuigen dat zij de knapste is. Terwijl ze echt wel weet dat andere vrouwen vaak knapper zijn. Ze weet dat de meeste mannen niet van dat soort gezeik houden, en John is daar geen uitzondering op. Die vindt sowieso alles gezeik.

Willen de andere moeders er wel eens grauw of futloos bijlopen, bijvoorbeeld in een snel aangeschoten joggingpak - Judith moet bekennen zichzelf ook - Laura heeft ze daarop nooit betrappt. Die loopt er altijd tiptop bij. Maar wel op een informele manier. En meestal is haar kleding opgeluisterd met ingeweven bloemen, kraaltjes of lovertjes. Laura heeft alles weg van een zigeunerin, of nee, van een bohémienne, zoals dat deftig heet. Niet alleen zoals ze zich kleedt, maar ook door haar trotse houding. En dan die ogen, die constant

lijken te flirten. Zou dit het zijn, waarom de andere moeders haar mijden (en de vaders juist niet)?

De grootste oogstreling komt echter van Laura's haren. Die mix van roodkoper en goud lijkt te worden aangeflijnd door een ondergaande zon, zelfs als die niet schijnt. Het is jaloersmakend glanzend en vol, en het stroomt in een waterval van fijne krullen omlaag tot net over haar schouders. Toen Judith vanmorgen vlak naast haar stond, geurde Laura's haar onweerstaanbaar lekker naar groene appeltjes en nu ze die geur weer oproept, tintelt haar lichaam op een rare manier.

Met deze onrust in haar lijf stapt ze dan ook nog eens op Laura af! Ze moet wel, vindt ze, want wat voor signaal zou ze afgeven als ze nu ineens aan de andere kant van het schoolplein zou gaan staan?

Zo luchtig als de turbulentie in haar lijf het toestaat, opent ze het gesprek. 'Hoi Laura, wat sta jij hier, eenzaam en alleen?'

'Hé, jij ook hier?' antwoordt Laura melig, 'maar nee hoor, ik vind het prima om alleen te zijn.'

'Oh, zal ik dan maar doorlopen?'

'Nee gekkerd, zo bedoel ik het niet. Blijf maar lekker staan. Ik bedoel alleen dat ik het prima vind om niet bij die andere moeders te hoeven staan. Ik wil niet arrogant doen, maar ik voel me lekkerder in mijn uppie dan bij hen.'

Er valt even een stilte, waarin Judith Laura zo onopvallend mogelijk bestudeert. Laura's neus is recht, niet te groot en niet te klein. Haar niet gestifte lippen zijn van een zo levendig roze, dat Judith zich moet beheersen om ze niet ergens anders mee te associëren. Het draagt er niet aan bij om de gloeiende kooltjes in haar buik te laten doven en dat blijkt ook wel, want ineens krijgt ze het erg warm. Ze gooit het hoofd in de nek en ritst haar lichtblauwe sweatshirt tot halverwege open. 'Pfoe, ik zal toch niet ziek worden?'

'Oei, dat hoop ik niet voor je,' zegt Laura, die Judith bezorgd aankijkt.

Judith zwijgt een tijdje, om zich te focussen op zichzelf en de hitte, die maar heel langzaam minder wordt.

'Is er wat,' vraagt Laura, 'je wordt toch niet echt ziek?'

Judith voelt zich betrappt en zegt gauw: ‘Eh, niks. Nee, ik staar gewoon wat voor me uit, dacht aan jouw opmerking van zo-even.’

‘Dat ik niet bij die anderen wil staan?’

‘Ja dat. Want waarom vorm ik dan een uitzondering? Of is dat niet zo?’

Laura voelt Judiths onzekerheid aan en zegt glimlachend: ‘Jawel, verbaast je dat? Maar echt, toen wij vanmorgen praatten, dacht ik meteen: wat een leuke meid.’

‘Maar die anderen misschien ook wel.’

‘Misschien, maar die maakten niet de stap om me aan te spreken, en jij wel. En verder heb ik geen zin om het uit te vinden. Zoals ik al zei: ik vermaak me prima alleen.’

Judith staat besluiteloos te wiebelen terwijl ze Laura’s woorden verwerkt. Ze zou eigenlijk moeten weglopen, nu Laura voor de tweede keer zegt dat ze zich prima in haar eentje vermaakt. Maar dat doet ze niet. Misschien begrijpt ze het gewoon verkeerd.

‘Ben je je tong verloren?’ zegt Laura, ‘dat wordt toch niet symptomatisch voor onze verstandhouding?’

Judith moet grinniken en herhaalt het woord “symptomatisch” in zichzelf, terwijl ze knikt en haar onderlip goedkeurend naar buiten krult.

Laura kijkt met een blik van: *Mooi gezegd toch* en werpt Judith een lachje vol zelfspot toe. De ontspanning van dit moment maakt dat Judith haar tong terugvindt: ‘Ik ben toch een beetje in de war, omdat je weer zei dat je graag alleen bent. En dan sta ik hier met jou aan te pappen. Hoe moet ik dat dan zien?’

‘Ik heb niet gezegd dat ik graag alleen ben. Alleen maar dat ik me goed red in mijn eentje. En ik heb ook gezegd dat ik het leuk vind dat je hier staat. Maar als je het ongemakkelijk vindt... niemand dwingt je om te blijven.’

Judith beseft dat het gesprek door haar onzekere houding de verkeerde kant op gaat. Ze wil namelijk blijven staan, niets liever dan dat! Daarom zegt ze zo neutraal mogelijk: ‘Nee hoor, ik blijf gewoon, want ik vind het ook leuk.’

Weer glimlacht Laura, blij met Judiths keuze. Het zou toch zonde zijn als hun prille vriendschap al voor de start zou stuklopen. ‘En over vanmorgen, die vraag van jou...’

Oh God, nu komt het. Maar het komt niet. Althans, niet waar Judith bang voor is, want Laura zegt dat ze het bevrijdend vond dat Judith het durfde te vragen, omdat alles tegenwoordig wel een taboe lijkt. ‘Iedereen is toch wel eens nieuwsgierig, zo van: *Hoe zouden die en die het doen en hoe vaak?* Hoe heerlijk is het dan, als iemand er gewoon naar vraagt. En natuurlijk, niet iedereen, want soms heb ik echt wel dat ik denk: donder op, ik heb niet bij je op school gezeten!’ Judith schiet in de lach. Die uitdrukking had ze lang niet meer gehoord. Ze geniet enorm van mensen die taalvaardig zijn, net als zichzelf, maar die ook geen blad voor de mond nemen. Voor de zoveelste keer vandaag bedenkt ze zich dat ze het met deze vrouw supergoed lijkt te kunnen vinden.

Het blijkt wederzijds, zoals Laura meteen bevestigt: ‘Maar jou vond ik meteen aardig, dat mag toch?’

‘Tuurlijk, maar misschien ben ik wel helemaal niet aardig. Misschien ben ik een bitch van de hoogste orde.’

Nu lacht Laura. ‘Oei, dat wordt oppassen dus. Maar dat moeten wij dan uitvinden, elkaar beter leren kennen. Ga straks anders met me mee naar huis, voor een kop thee. Neem je Boy natuurlijk mee en kan hij met Lisa gaan spelen.’

Judith dubt. Het voorstel is aantrekkelijk. Ze wil dit graag, maar dan komt ze wel in tijdnood. ‘Eh... daar moet ik even over nadenken. Nee, dat gaat niet, want dan haal ik het niet.’

‘Wat niet?’

Judith vertelt dat ze dan in de knel komt met de tijd. Dat ze nog naar de supermarkt moet om eten te kopen, mét Boy, dus dat gaat niet zo snel. En dan terug naar huis, dan koken, Boy in het bad doen en pyjama aandoen en om zes uur moet het eten op tafel staan, want dan komt John thuis en die wil meteen kunnen aanschuiven.

Laura oppert dat Judith toch kan zeggen dat het uitgelopen is, en dat ze een keer later eten, maar nu frons Judith diep.

‘Nee, sorry, dat lijkt me geen goed idee. Dan wordt het allemaal een beetje onaangenaam. Ik hoor het hem al zeggen: ‘Vriendin, vriendin, welke vriendin?!’

Voordat Laura nog iets kan zeggen, en dat zou ze zeker willen, gaan de schooldeuren open en stromen de kinderen gillend naar buiten. Het is uit met de pret. ‘Even snel dan: morgenochtend koffie bij mij, gelijk als we de kinderen hebben afgeleverd. Dat doen?’

Hun afspraak is net op tijd bezegeld, want Lisa komt uitgelaten aangerend, met haar donkere paardenstaart wapperend achter zich aan. Ze springt Laura in de armen, die zich met een: *Oef* moet schrapzetten en haar dochter vervolgens optilt. ‘Hé Pollewop, geef me eens een lekkere knuffel, wat heb je allemaal gedaan vandaag?’ In het weglopen geeft Laura Judith een knipoog en zegt: ‘Ik zie je morgen.’

Lisa babbelt en kletst en Laura probeert haar aandacht erbij te houden, maar anders dan normaal heeft ze daar moeite mee. Zag ze nou paniek in de ogen van Judith toen ze haar voor de thee vroeg? Het leek er warempel op. Zou het met haar man te maken hebben? Zou dat een tiran zijn? Het roept schrijnende herinneringen op aan haar jeugd en in het bijzonder aan haar vader. Ze kan niet wachten tot morgen, want aan gespreksstof lijkt er geen gebrek te zijn.

Dinsdag 8 oktober - thee

De twee-onder-een-kap van Laura staat in een nieuwere wijk van de stad. De voortuin is helemaal bestraat. Het is nu eerder een oprit dan een tuin. De hal is wel twee keer zo groot als die van Judith en ziet er door het goede licht veel ruimer uit. De gestuukte muren en de grote spiegel vergroten dit effect. Heel wat beter dan het volgepakte hok bij haar thuis.

De woonkamer lijkt wel een balzaal. De ruimtelijkheid wordt benadrukt door de vide, die over de hele lengte van de woonkamer loopt. Een schuifpui ziet uit op een diepe tuin. Ondanks de grootte van de ruimte straalt hij wel warmte uit. Ook letterlijk, want Judith voelt dat er onder de beige plavuizen vloerverwarming zit.

‘Wat een mooi huis. Koop of huur?’

‘Huur,’ antwoordt Laura, ‘eerst maar eens kijken of deze wijk ons bevalt en of we überhaupt in deze stad blijven wonen.’

‘Oh, gaan jullie misschien weer weg?’

‘Dat weet je nooit bij ons.’ Laura ziet dat Judith vragen heeft, maar heeft geen zin er verder op in te gaan. ‘Lang verhaal. Dat vertel ik nog wel eens. En jij, woon je hier al lang?’

Judith vertelt dat ze oorspronkelijk uit het noorden van het land komt, waar haar ouders nog steeds wonen. Daar, in Groningen, heeft ze ook op school gezeten en een tijdje gewerkt. Ook John komt uit het noorden. Ze ontmoette hem op haar werk bij de gemeente. Hij wilde echter naar de Randstad en toen hij overgeplaatst kon worden, zijn ze hiernaartoe verhuisd. Dat is zes jaar geleden. Ze was toen net zwanger. Ze woont dus zes jaar in deze stad.

‘Heb je nog broers of zussen?’

Judith vertelt over haar broer, die ze zelden ziet. Net als haar ouders. Groningen is toch wel een eind weg en ze wonen allemaal nog noordelijker dan de stad Groningen zelf. Alleen op de verjaardag van haar ouders gaan ze er soms naartoe en omdat die vlak na elkaar jarig zijn, vieren ze dat op dezelfde dag. ‘Ik vind het niet zo erg. Ik kan in principe goed met iedereen overweg, maar dat broodnuchtere van die

noorderlingen bevalt me niet. Er vallen vaak stiltes. En dan wordt het al gauw een lange zit en dan denk ik, wat doe ik hier?’

Judith leunt tegen de armsteun van de grote, bruine hoekbank en speelt met het theeglas dat Laura op een kurken onderzetter op de brede bankleuning heeft gezet. Zelf zit Laura op een fauteuiltje in steenrode stof, naast de haard met het glazen scherm, waarin Judith zichzelf weerspiegeld ziet.

‘En jij dan, ben jij niet nuchter?’ vraagt Laura, ‘jij bent toch ook een noorderling?’

‘Ja,’ gaat Judith verder, ‘maar niet zo erg meer.’ Ze vertelt dat ze vindt dat die paar jaar in het westen haar milder gemaakt hebben. Háár wel! John lijkt alleen maar botter en lomper te zijn geworden sinds hij hier is. Zijn familie zien ze trouwens nooit. John ziet daar het nut niet van in. In het begin had ze nog een romantisch beeld bij het hebben van een schoonfamilie, maar na een of twee ontmoetingen met die eigenheimers was ze genezen. Ze vindt het ook wel rustig zo. Familieleden zijn immers niet meer dan vrienden die je niet zelf hebt uitgekozen. Daar verplicht mee moeten optrekken, is lang niet altijd een pretje. ‘Maar nu jij: ouders?’

De altijd aanwezige twinkeling in Laura’s groene ogen lijkt even te vervagen als ze zegt: ‘Alleen mijn vader leeft nog. Mijn moeder overleed een paar jaar geleden. Ze is maar negenenvijftig geworden. Kanker. Maar soms denk ik dat ze het helemaal niet erg vond om al te gaan; met zo’n leven.’

‘Hoezo?’

‘Laten wij het erop houden dat ze niet het leven had dat ze graag gehad zou hebben.’ Laura vertelt dat haar moeder wel eens had gezegd dat ze nooit kinderen zou nemen als ze het zou mogen overdoen. Voordat ze hen kreeg, voordat ze aan hun vader bleef hangen, zoals haar moeder dat altijd zo treffend zei, had ze een heel ander leven voor zichzelf bedacht.

‘Pfoe,’ Judith kijkt ernstig. ‘Als je geen zin hebt om erover te praten, dan hoeft dat niet hoor.’

‘Verveel ik je ermee?’

‘Nee, nee, helemaal niet. Maar omdat het best wel persoonlijk is, en triest. En wij kennen elkaar nog maar zo kort.’

Laura staat op en loopt met hun intussen lege theeglazen naar de open keuken. Als ze ze neerzet op het aanrecht hoort Judith een tik in plaats van het doffe houtgeluid dat bij haar thuis altijd klinkt. Blijkbaar heeft Laura zo’n natuurstenen blad en Judith vraagt zich af of deze mensen rijk zijn.

Judith gaat verzitten, zodat ze een betere kijk heeft op wat Laura aan het doen is. En vooral op Laura zelf, die weer piekfijn gekleed is, met strakke, donkere jeans en een soepel vallende blouse waarin de kleuren in elkaar overlopen als bonte herfstkleuren in een bos. Judith is er wel jaloers op. Of nee, dat is het juiste woord niet. Ze zou er gewoon zelf ook wel zo bij willen lopen.

Als Laura met de thee terugkomt, ziet ze dat Judith haar handen wrijft. ‘Heb je het koud? Moet ik de verwarming wat hoger zetten of wil je een plaid?’

Een plaid slaat Judith niet af. Ze zegt dat ze vermoedt dat ze de laatste tijd wat kouwelijk geworden is, wat gek is voor een noorderling, maar ze is waarschijnlijk verwend geraakt door die gekke lange zomer van dit jaar.

‘Ik denk dat ik er ook een pak,’ zegt Laura, terwijl ze bukt en uit een blankhouten kist twee fleecedekens tevoorschijn haalt, ‘want ik heb geen zin om een vestje te halen. Ik ben echt een koukleum! Ik zit altijd onder een plaid, net als een indiaan in zijn tipi. Alleen de vredespijp ontbreekt’

Judith lacht om die vergelijking. Ze maakt zich een voorstelling van Laura, in een nauwsluitende, hertenleren tuniek versierd met turquoise steentjes en zichzelf ernaast, beiden in kleermakerszit en met een tot de grond reikende vlecht met een adelaarsveer erin.

‘Knus, zo’n hoekbank, die zou ik ook wel willen, maar John wil er niets van weten.’ Met een zware stem en een stuurs gezicht doet ze haar man na: ‘Dat gehang op de bank, dat is niet goed voor je zithouding. Je moet rechtop zitten, je voeten gewoon op de vloer.’

Zie je wel, die vent is een hork, denkt Laura. ‘Ik vind het heerlijk,’ zegt ze en voegt de daad bij het woord. ‘Jij mag ze ook op de bank leggen hoor.’

Dat laat Judith zich geen twee keer zeggen. Ze trekt haar voeten onder zich op en zo zitten ze, elk in een hoekje van de bank onder een dekentje.

‘Maar als je graag zo’n bank wil, dan zeur je hem toch gewoon wat langer aan zijn kop? Of je verleidt hem met aantrekkelijke verhaaltjes over knus op de bank en wat daaruit allemaal kan voortkomen?’

‘Nou, vergeet dat maar, daar is hij veel te nuchter voor.’

Steeds als Judith het over John heeft, ziet Laura haar blik versomberen, waarna ze handig van onderwerp verandert. Hun relatie is blijkbaar een pijnpunt.

Ze kwebbelen alsof ze nooit anders hebben gedaan, maken terloops een droge opmerking of gebruiken uit de mode geraakte uitdrukkingen, die ze toevallig allebei in hun repertoire hebben. Het is een bijzonder punt van overeenkomst dat veel hilariteit oplevert.

Soms vallen er ook stiltes. Judith lijkt die niet pijnlijk te vinden. Voor Laura is dat een belangrijke graadmeter voor de kwaliteit van een vriendschap. Bij een echte vriend moet je binnen kunnen lopen zonder iets te hoeven zeggen of op de bank kunnen gaan zitten om te gaan lezen, zonder je te hoeven verantwoorden. Praten komt later wel. Of een keertje niet. Judith mag dat bij haar doen, en zij kan dat bij Judith doen, daar is ze nu al zeker van.

Tegen het middaguur kijkt Judith verschrikt op de klok. ‘Oei, zo laat al, ik moet naar huis.’ Ze wil opstaan, maar Laura houdt haar tegen en vraagt of ze nog andere plannen heeft. Ze zegt van niet, maar dat ze niet het risico wil lopen om niet op tijd klaar te zijn.

Alweer zo’n opmerking! Risico? Klaar voor wat? Ze zei toch dat ze verder geen plannen heeft? ‘Je kunt ook hier bij mij eten, veel gezelliger. En daarna meteen naar huis. Vind ik niet erg. Goed?’

Judith lijkt op twee gedachten te hinken, maar dan verschijnt weer die frons en slaat ze het voorstel af. ‘Misschien een volgende keer, goed?’

Na Judiths overhaaste vertrek blijft Laura met een overwegend goed gevoel achter, maar ook met vragen. Want wat zou het zijn, waardoor Judith steeds als ze het over haar thuissituatie heeft in de stress lijkt te schieten?

De volgende weken - weerstand

De weken daarop spreken ze iedere dinsdag af. Vonden ze hun vriendinnenloosheid voorheen goed verteerbaar, nu ze elkaar hebben, is het een luxe die ze voor geen goud meer zouden willen missen. En ze snappen dat ook wel, want iedereen heeft toch graag iemand bij wie je terecht kunt met je angsten, je onzekerheden en frustraties, je vrouwendingen of desnoods je flauwe grapjes.

En is het dat al niet, waardoor de vrouwen zich tot elkaar aangetrokken voelen, dan is het wel het lot, dat hun levens voor altijd zal veranderen.

Ongemerkt en onbedoeld heeft Laura invloed op Judith, die in Laura een vrouw van de wereld ziet en het toonbeeld van emancipatie, bijvoorbeeld omdat ze werkt. Laura is vertaalster, lekker van huis uit, vrij als een vogeltje, en alleen wanneer het háár uitkomt.

Hoe enthousiast Laura ook vertelde dat ze bezig was met het vertalen van brochures van een Franse fabrikant van buitenkleding, dat verzin je toch niet? Vond Laura zelf ook, maar ondertussen steekt ze wel van alles op, zoals over Goretex en de verschillende materialen van schoenzolen. Laura knipoogde toen ze het vertelde, doelend op het contrast tussen wat ze nu doet en het sprankelende modellenbestaan dat ze vroeger leidde.

En dan zit ik met mijn juristendiploma duimen te draaien, denkt Judith gefrustreerd. Alsof ze voor niks geleerd heeft! Ja, na haar studie heeft ze twee jaar als beleidsmedewerker bij de gemeente Groningen gewerkt, maar daarna belandde ze achter de geraniums. En moet je haar nu zien: een jurist met een pen in de vorm van een afwaskwast.

Ook vindt Judith zichzelf een enorme provinciaal vergeleken met Laura. Die heeft een wereldse kijk op allerhande problemen, met als belangrijkste kenmerk een flinke dosis relativisme. Bijna elk probleem van de gemiddelde westerling is volgens Laura de moeite

van het benoemen niet waard, als je het vergelijkt met de armoede en mensontering in de rest van de wereld.

Judith realiseert zich dat ze haar achterstand op het gebied van wereldwijsheid nooit kan inhalen, maar wel probeert ze een stuk van Laura's levenshouding te kopiëren. Voorlopig nog met matig succes, want ze is veel te impulsief en flapt er nog vaak een ongenueanceerde mening uit.

En dan natuurlijk het verschil in uiterlijke verschijning. Eerlijkheidshalve moet Judith hier wel de hand in eigen boezem steken, want dat zij er alledaags bij loopt, is niemands schuld, behalve die van haarzelf. En misschien ook die van John, die haar sinds de geboorte van Boy alleen nog maar ziet als een stuk meubilair, iemand die kookt en het huishouden doet. Van liefhebben is weinig sprake meer; eerder van voor lief nemen. En soms zelfs nog minder dan dat! Dan lijkt hij haar alleen maar te gedogen, als een last die hij zou willen dumpen, maar waarvan de voordelen nog net opwegen tegen de nadelen. Waarom zou ze zich voor zo'n man mooi maken? Laura staat daar anders in. Die maakt zich mooi voor zichzelf. Als dat al nodig zou zijn, want Laura is zelfs in een jutezak nog prachtig!

Er is trouwens nóg een reden voor Judiths schamele garderobe: John beheert de financiën. Altijd als ze iets voor zichzelf wil kopen, dan moet ze bij hem aankloppen en daar heeft ze eerlijk gezegd al tijden geen zin meer in; te vaak heeft ze haar neus gestoten. Alleen als John eens over zijn hart strijkt, mag ze iets nieuws kopen, maar de laatste jaren is dat niet meer voorgekomen. Daar komt bij dat ze veel te trots is om zo'n fooi te accepteren; dan maar een slons!

Laura vindt die gang van zaken bespottelijk. Dat woord gebruikte ze letterlijk toen het weer eens ter sprake kwam. Steeds zegt ze dan: 'Kom toch wat meer voor jezelf op! Je bent een individu, geen aanhangsel van John.' En: 'Het is ook jÓuw geld!' Alsof Judith dat zelf niet weet! Maar Laura heeft makkelijk praten. Die heeft om te beginnen haar eigen inkomen, maar ook een aardige man. Als Laura zou weten hoe John uit de hoek kan komen, dan zou ze wel anders praten.

Toch is Judith door al die adviezen aan het veranderen.

‘Was het lekker John?’

‘Mmm, het was te eten.’

‘Oh, doe ik daar al die moeite voor, om: *Het was te eten?*’

‘Ja, dat vroeg je toch?’

‘Eh ja, maar als je het niet lekker genoeg vond, dan moet je misschien eens aangeven wat je anders wilt eten, dan kan ik daar rekening mee houden.’

‘Jij weet wat ik wil eten.’

Zeur dan niet, denkt ze getergd. Waarom vraagt ze het nog? Aardappels, vlees en groente, dat is wat meneer wil. En jus. Geen sauzen of liflafjes. Een uitje fruiten, wat knoflookpoeder in de jus, een kaassausje over de bloemkool: verspilde moeite. Ze heeft het allemaal geprobeerd om de dodelijke saaiheid te doorbreken, maar meer dan uitbranders leverde het niet op.

Koffie met melk en suiker en een mariakaakje, vaste prik. Judith zet het op de salontafel. Uit stil protest is ze gestopt met meedrinken. Vandaag zou ze trouwens wel wat gezelligheid kunnen gebruiken, om hem mild te stemmen voor wat ze wil vragen. Maar om nu alleen daarvoor haar principes opzij te zetten?

‘John, zou je morgen honderd euro voor me kunnen pinnen? Ik wil namelijk wat nieuwe kleding kopen.’

Zonder van de tv weg te kijken, bromt hij: ‘Nieuwe kleding? Is je oude op dan?’

‘Nee, maar gewoon, ik heb zin om iets nieuws te kopen, om er eens wat anders, wat frisser bij te lopen.’

‘Hu! En waarom zou je dat willen? Je loopt er prima bij.’

‘Dat vind jij misschien, maar ik wil gewoon wel eens wat anders dan steeds die verschoten broeken en shirts.’

‘Niet voor mij hoor.’

‘Nee, niet voor jou. Maar wel voor mij. Dus pin morgen nou gewoon wat geld, zodat ik kan gaan shoppen.’

Voor het eerst kijkt John nu op, nijdig. ‘Oh, gaan we zo beginnen: eerst poeslief vragen en nu commanderen? Maar je had me toch gehoord, ik zei nee. En nee is nee!’

Fragmenten van eerdere “gesprekken” schieten voorbij. Nog even en hij dreigt haar te slaan, wedden? De neiging om in te binden is daarom sterk, net zoals ze dat de afgelopen jaren altijd heeft gedaan. Gewoon, om te voorkomen dát. Dit keer waagt ze het echter: ‘Dat kan jij wel vinden, met je: *Nee is nee*, maar het is ook mijn geld en ik gooi het heus niet over de balk. Dus, wat is je bezwaar?’

Zoals verwacht staat John in een ruk op, maar dit keer dreigt hij niet met slaan. In plaats daarvan buldert hij haar toe: ‘Jouw geld?! Oh ja? En waarmee heb je dat verdiend dan? Met het koken van dat gore eten van je, of met het doen van de was? Ik dacht het niet mevrouw. De enige die het geld hier verdient ben ik, dus hou nou maar gauw op met die onzin van je, want anders...’

‘Wat anders John?’

Een moment lijkt John te aarzelen, want daar had hij nog niet over nagedacht. Hij is dan ook niet meer gewend om te worden tegengesproken. Maar dan komt toch zijn weerwoord, zij het niet verbaal, maar in de vorm van een oplawaai die Judith op een haar na mist en die vergezeld gaat met een zo haatdragende blik dat Judith toch maar haar mond houdt. Voor nu tenminste, want ze moet en zal haar zin krijgen. De tijd dat ze zich door John laat wegzetten, is voorbij.

Maandag 4 november - donper

‘Zo, en nu gaan we kijken of papa wil skypen.’ Lisa rent naar beneden, klimt op een barkruk en installeert zich verwachtingsvol achter de laptop. Na het inloggen klinkt het bekende gebiep van *Skype*, dat contact zoekt met de laptop aan het andere eind van de wereld.

Het computerscherm flikkert, terwijl de twee computers elkaars frequentie zoeken. Er klinkt een licht gekraak. Dan zijn de apparaten op elkaar afgestemd en verschijnt Jacks sympathieke kop in beeld. Op momenten als deze begrijpt Laura waarom ze destijds voor hem viel. Dat zou haar nu namelijk weer gebeuren.

‘Hoi Papa,’ zeggen ze in koor.

Met de gebruikelijke vertraging klinkt de stem van Jack. ‘Hoi schattebouten, hoe is het in het koude kikkerlandje?’

‘Koud en nat, precies dat. Dat rijmt, maar over een maand is het dan ook Sinterklaas.’ Laura beschrijft het weerbeeld van de voorbije dagen. ‘En bij jou?’

‘Bar en boos, hopeloos! Dat rijmt ook.’ Jack grijnst om zijn zo snel gevonden rijmpje. ‘Er is veel sneeuw gevallen. Het is nu droog, maar het vriest dat het kraakt, echt wennen.’

‘Heb je ook een sneeuwpop gemaakt?’ vraagt Lisa.

‘Nee, Pollewop, daar heeft papa geen tijd voor, ik moet hard werken en jij, hoe is het op school?’

Lisa vertelt over haar nieuwe vriendje Boy en dat zijn moeder nu mama’s vriendinnetje is.

‘Hey schatje, wat hoor ik nu, een vriendin? Leuk! Vertel eens...’

Laura vertelt over haar ontmoeting op het schoolplein, dat ze Judith heet en negenentwintig is en dat ze inderdaad de moeder is van Boy en dat ze meteen een klik hadden en een paar keer hebben afgesproken.

‘Zo, het mag in de krant!’

Dat mag het zeker, en hoe triest is dat, realiseert Laura zich ineens. Door hun levensstijl was ze gestopt om zich aan mensen te binden. Ze trok het niet meer om telkens abrupt afscheid te moeten nemen en

soms zelfs helemaal niet. ‘Ik weet het, maar dit ging als vanzelf. Ze schijnt alleen een hork van een vent te hebben, ik heb hem zelf nog niet gezien, maar...’

Jack fronst. ‘Hou je je wel een beetje in?’

‘Natuurlijk zal ik me inhouden,’ antwoordt Laura zonder zichzelf te overtuigen. Het heeft echter geen zin om erop vooruit te lopen en dus zegt ze: ‘Maar ik heb hem dus nog niet meegemaakt.’

‘Gelukkig maar,’ zegt Jack duidelijk sceptisch, omdat hij weet hoe assertief Laura kan zijn. Dan richt hij zich tot Lisa: ‘Ik wil heel even alleen met mama praten, oké?’

‘Maar even wat anders, schatje...’

Oh jee, daar gaan we weer, denkt Laura met een angstig gevoel.

‘Er zijn hier wat problemen. Waarschijnlijk moet ik langer blijven.’

‘Wat voor problemen?’

‘Nou, het loopt even niet zo vlot als verwacht.’

Laura reageert stekelig: ‘Nou, daar gaat onze eerste Sinterklaas sinds jaren. Moet het echt, kan het niet later een keer, hebben die gasten met wie je omgaat dan geen gezin?’

Dat weet Jack niet. Het zijn geen Nederlanders, dus Sinterklaas vieren ze sowieso niet. Jack stelt voor om het uit te stellen. Sinterklaas vieren is wel het minste van zijn problemen, maar dat houdt hij voor zich. ‘Ik kan er verder niets over zeggen, maar wat maken die paar dagen nu uit?’

Altijd die geheimen. Het zal nooit wennen. Er zit echter niets anders op dan erin te berusten en daarom zegt Laura zonder de teleurstelling te kunnen verbergen: ‘Wanneer kom je dan wel terug?’

Ook dat weet hij niet precies en ze spreken af dat hij volgende week weer zal skypen. Een tijdje kijken ze elkaar nog zwijgend aan. Dan, met een serieuze blik, fluistert hij dat hij van haar houdt. Laura mimet dezelfde woorden terug en blaast over haar hand een kus naar het scherm. Jack vangt hem aan de andere kant van de wereld op en plakt hem op zijn lippen. Alsof die bezegeling van hun liefde het codewoord is, slaan ze gelijktijdig hun laptop dicht.

Dinsdag 5 november - afstand

Judith dirigeert Laura naar de bank en zegt quasi streng: ‘En nu praten jij, wat is er aan de hand?’

Na zich de hele avond sterk gehouden te hebben, breekt Laura alsnog als ze begint te vertellen over Jack. Judith schrikt van die ontlading, want zo kent ze Laura niet. Die lijkt altijd alles onder controle te hebben. Zo zie je maar, dat geen enkel mens van steen is.

Schrik of niet, er wordt nu iets van haar verwacht, ze moet troost bieden. Ze schuift op en gaat pal naast Laura zitten, vast van plan om haar tegen zich aan te drukken, maar ineens stokken haar bewegingen. In plaats daarvan kijkt ze Laura bemoedigend aan, pakt haar hand en legt die in de hare, waar ze hem met de andere streelt. Laura laat het gebeuren en een minuutje zitten ze zo, maar dan voelt Judith zich toch ongemakkelijk bij de situatie. Laura voelt het aan en trekt haar hand voorzichtig terug. Tegelijkertijd zegt ze: ‘Jij zal ook wel denken: waar ben ik nu in beland? Kom ik om gezellig thee te drinken, word ik gelijk met iemands problemen opgescheept.’

Judith is blij met deze nuchtere noot, omdat ze daardoor de tijd heeft om dat rare gevoel kwijt te raken, dat zich in haar onderbuik nestelde vanaf het moment dat ze Laura’s hand vast had. Ontspannen praten lukt echter niet meer en het kost grote moeite om nog enigszins normaal te zeggen dat ze maar eens moet opstappen.

Laura reageert verbaasd: ‘Nu al, je bent er net,’ maar Judith is niet te vermurwen.

Na een half uur thuis is Judith nog steeds niet de oude. Het was wel goed van Laura om zo open over haar situatie te praten. En gek was het ook, want welke vrouw weet nou niet wat haar man voor de kost doet? En al helemaal als dat gevaarlijk werk is. Dan wil je toch alles weten? Aan de andere kant: weet zij precies wat John uitvoert op zijn werk? Nee, maar die heeft dan ook geen risicovol beroep. Laura’s man blijktbaar wel. Ze moeten zelfs steeds verhuizen, voor de veiligheid! Dat is toch bizar?

Kennelijk begint Laura het zelf ook te beseffen, want waarom anders die zorgen en die ontlasting? Ze had echt medelijden met haar. Vandaar ook dat ze haar hand pakte. Nu hoopt ze dat Laura niet boos is omdat ze zo gauw weer wegging. Misschien voelt ze zich wel in de steek gelaten, net nu die een schouder nodig had om op uit te huilen. Maar er zat echt niets anders op, want ze stond in vuur en vlam en dat, zo realiseert Judith zich nu, zit haar eigenlijk het meeste dwars. Want hóe dan?! Waar gaat dit over? Iemands hand vastpakken om te troosten: een meer basale vorm van fysiek contact is niet denkbaar. Maar waarom voelde ze dan toch vlinders in haar buik?

Het lag niet aan mij, zei ze. Maar moet ik dat geloven?

Nooit eerder ontboezemde Laura haar zorgen en angsten rond Jack bij een ander. Ook niet bij Jack zelf. Het was best confronterend. Misschien heeft dat Judith wel afgeschrikt. Het was trouwens lief om haar te komen troosten, al voelde ze zich daarna duidelijk niet meer op haar gemak. En als Judith ook maar een fractie voelde van wat zijzelf voelde, dan snapt Laura dat ook wel.

Nog lang blijft Judith denken aan het aangename elektrisch geladen sfeertje tussen haar en Laura. Maar wat er precies zo aangenaam aan was, kan ze zo snel niet zeggen. Was het de kameraadschap, of het positieve gevoel dat je krijgt als je iets voor een ander kunt betekenen, in haar geval de wetenschap dat Laura zich getroost voelde? Maar hoe meer ze erover nadenkt, hoe meer ze ervan overtuigd is dat ze zichzelf voor de gek aan het houden is. Dit heeft namelijk alles weg van wat je voelt als je verliefd bent. Als dat tenminste zo voelt, want eigenlijk is ze nooit echt verliefd geweest. Niet zoals je in de boeken leest hoe het hoort te voelen. Zelfs niet bij John. Nee, dit is veel intenser. En het vervelende is: wat moet ze ermee, want ze is toch niet gek geworden? Of erger: lesbisch?!

Misschien is ze gewoon verward door de nieuwigheid van het hebben van een vriendin, van alle nieuwe indrukken en vooral ook door het groene gras in Laura's perfecte leven. Misschien moet ze gewoon een tijdje afstand nemen, zich de komende tijd op haar eigen gezin focussen, het Boy en John gezellig maken. Bij die laatste gedachte zakt de moed haar echter meteen in de schoenen.

De dagen erna lukt het om niet te diep met Laura in gesprek te raken. Judith is blij dat Laura het gebeurde niet oprakelt, maar is stiekem ook teleurgesteld. Zou Laura er überhaupt nog aan terugdenken of zou het voor haar niets betekend hebben? Kan best, want Laura met haar levenservaring kijkt natuurlijk nergens meer van op. Toch is het idee dat het voor Laura niets voorstelde haast te pijnlijk om te overdenken. Gelukkig staat het weekend voor de deur. Twee dagen geen schoolplein, geen Laura. Na het weekend zal alles weer normaal zijn.

Zie je wel, ik heb haar afgeschrikt, denkt Laura. Of had ze nog iets moeten zeggen? Maar ze was al zoveel aan het woord geweest en dan zou Judith vast gedacht hebben: Jezus, daar begint ze weer.

Zo onzeker zijn over wat een ander vindt kent ze niet van zichzelf, maar bij Judith is er wel meer dat ze niet van zichzelf kent.

Hoe was het vóór die eerste maandag, een paar weken geleden, die dag die nu een eeuwigheid geleden lijkt? Toen ze nog in haar ongecompliceerde eentje op het schoolplein stond, niet meer dan meters van Judith verwijderd, maar zonder haar te kennen. Ze zou het niet weten. Maar nu ze Judith wel kent, zou ze zich een leven zonder haar niet meer kunnen voorstellen. Het zal de eenzaamheid wel geweest zijn, het altijd zonder vriendinnen door het leven gaan, waardoor ze zich nu zo aan Judith vastklampt. Maar dat is dan toch niet gezond?

Gelukkig staat het weekend voor de deur. Een paar dagen geen school, geen Boy, geen Judith. Daarna kan ze alles vast weer in het juiste perspectief plaatsen.

Maandag 11 november - nat

Regendruppels vervagen het zicht door het langwerpige ruitje naast de voordeur. Laura ziet alleen een schim van de persoon die aanbelde. Een angstig gevoel bekruipt haar, zeker nu Jack in de problemen zit. Aan de andere kant, als ze haar willen doodschieten, dan kan dat ook dwars door de deur heen of buiten op straat. Daarom doet ze toch maar open, maar wel met de deurketting erop.

De schim blijkt ongevaarlijk: het is Judith, die compleet verregend is.

‘Joh, je bent doorweekt! Kom gauw binnen.’ Laura snelt de trap op en komt met een grote badhanddoek en een kamerjas weer beneden. ‘Trek al je kleren maar uit op de mat en droog je af en daarna kan je deze kamerjas aandoen. Ik ga een grote kop thee voor je maken.’

Het huilen staat Judith nader dan het lachen en als ze dankjewel wil zeggen, begint haar lip te trillen. Ze slikt haar woorden in en concentreert zich op het uitkleden. Dat is nog niet eenvoudig, want haar vingers zijn gevoelloos, zodat ze haar veters niet loskrijgt. Laura schiet te hulp. Ze maakt de veters los en daarna ook het doorweekte en muurvaste koordje van Judiths joggingbroek.

‘Sorry hoor,’ snikt Judith nu alsnog.

‘Doe niet zo gek, daar zijn vrienden toch voor?’

Even later ligt Judith rillend op de bank, stevig ingestopt onder een plaid. Laura gaat erbij zitten, neemt Judiths voeten op schoot en probeert ze warm te wrijven. Met een plagerig lachje zegt ze dat ze benieuwd is naar het verhaal achter dit verzopen katje.

Judith neemt voorzichtig een slokje van de thee, terwijl haar vingers pianospelen op het oppervlak van de gloeiendhete mok. Eindelijk lukt het om iets te zeggen: ‘Wat een toestand. Ik kan me niet herinneren het ooit zo koud te hebben gehad. Ik vertel je later wel wat er gebeurd is. Stom is het wel, dat kan ik je alvast vertellen.’

Minuten verstrijken in stilte, terwijl Judith van haar thee nipt. Die blijkt nog niet te werken, want het rillen is overgegaan in

klappertanden. Laura ziet het bedachtzaam aan en zegt dan: ‘Weet je wat jij goed kunt gebruiken nu? Een heet bad! Lijkt dat je wat?’

Een bad! Iets exotischer dan dat kan Judith zo snel niet bedenken. Jammer genoeg ligt ze er zelden in, want thuis hebben ze alleen een douche. De enige keren dat ze in bad kan, is op vakantie, aangenomen dat ze iets met een bad erbij boeken en dat is lang niet altijd het geval. Vroeger ging ze ook wel eens naar een saunacomplex, maar John moet daar niets van hebben. En in haar uppie mag ze niet, zelfs niet op badpakkendag. Hij is erg bepalend op dit vlak. Dan voelt ze de kou weer in haar botten en dwalen haar gedachten af naar het nu. Een heet bad, wat zou ze het graag doen, maar ze weigert, ze is Laura al te veel tot last.

‘Hallo, laat mij dat even zelf beoordelen,’ zegt Laura verontwaardigd, anders zou ik het toch niet aanbieden?’

Daar zit wat in. Voor de vorm sputtert Judith daarom nog wat tegen, maar niet te fanatiek, om vervolgens toe te geven.

Laura’s slanke voeten maken nauwelijks geluid als ze de trap weer afkomt. Ze draagt een wijdvallende zwarte huisbroek met erboven een eenvoudig roze T-shirt met een lichtgrijs vestje in joggingstof. Met twee speldjes houdt ze haar krullen in toom, op een na, die speels bij haar slaap naar beneden bungelt. Verder is ze naturel.

Zo zie je maar, denkt Judith, dat je een huispak kunt dragen en er toch verzorgd kunt bijlopen. Nee, dan hoe zijzelf er vanmorgen moet hebben bijgelopen: als een grauwe, slonzige huismus. En later als een grauwe, verzopen huismus.

‘Het bad loopt. Ik heb er een flinke scheut badschuim in gedaan, zodat je straks helemaal onzichtbaar bent. Of hoeft het niet meer?’

‘Jawel hoor, het is nog steeds hard nodig, die kans laat ik me niet meer ontnemen.’ Met de plaid als een sarong om haar lijf gedrapeerd, wankelt Judith de trap op, waarbij ze de gladde leuning angstvallig vasthoudt, want in haar ijskoude voeten is ieder gevoel verdwenen.

Laura klopt aan en vraagt of ze binnen mag komen.

‘Ja hoor, ik ben helemaal bedekt.’

Van Judith is alleen haar hoofd zichtbaar, want de rest ligt onder een dikke laag schuim.

Laura pakt een grote schuimvlok en legt die als een muts van poolvossenbont bovenop het blonde haar van Judith. ‘Je krijgt alweer wat kleur in je gezicht; ik maakte me best wel zorgen hoor, als je maar geen longontsteking krijgt.’

Judith zegt te hopen van niet. Laura heeft er in elk geval alles aan gedaan om dat te voorkomen. Wat is het toch een lieve meid. En ook zorgzaam, blijkt nu. Een vriendin, zoals je zou willen dat een vriendin is.

Tussen het voeteneinde van het bad en de muur is Laura gaan zitten op het deksel van het toilet. Zonder omhaal steekt ze haar arm in het water en zegt: ‘Geef je voet eens; even voelen of er al wat temperatuur in zit.’ Restjes schuim druipen van Judiths blanke scheenbeen terug het water in. ‘Nou, dat schiet niet op. Die is nog steeds ijskoud.’

‘Gelukkig maar,’ zegt Judith, ‘ik kan er wel de hele dag in liggen.’

‘Van mij mag je, zolang je maar niet oplost.’

Ondanks de vloerverwarming krijgt Laura nu zelf ook koude voeten, waarschijnlijk van het stilzitten. Ze staat op en zegt dat ze een paar sokken gaat aantrekken.

‘Nu heb je het zelf ook koud gekregen, gek! Kom dan lekker bij mij in bad liggen.’ De woorden lijken uit een deel van Judiths brein te komen, waarin ze zelf de weg niet weet. Ze schrikt ervan en Laura ook, wier mond even van verbazing openvalt.

In de plotsklaps ontstane broeierige sfeer zegt Laura: ‘Klinkt aantrekkelijk,’ en daarna, om zeker te weten wat de bedoeling is, ‘ik neem aan dat je alleen mijn voeten bedoelde?’

‘Eh, nee, dat bedoelde ik niet. Maar dat kan natuurlijk ook. Als dat comfortabel zit tenminste.’

‘Voor mijn voeten wel, maar voor de rest niet, denk ik. Tenzij ik een krukje haal of zo. Wacht even.’ Laura staat op om op zoek te gaan

naar een stoeltje, maar voordat ze de badkamer uit is, zegt Judith: ‘Maar ik bedoelde dus niet alleen je voeten.’

Laura stopt, draait zich om en kijkt Judith met opgetrokken wenkbrauwen aan.

‘Ja echt, het is toch je eigen bad? En verder steekt er toch geen kwaad in?’ Judith ziet Laura dubben; deze onverwachte preutsheid verbaast haar. Zou ze zich vergist hebben en is Laura niet de ruimdenkende bohémienne die ze zich had ingebeeld? Straks neemt ze er ook nog aanstoot aan... *stommelings, ik lijk wel gek geworden!*

Laura ontnemt Judith de kans om haar opkomende schaamte om te zetten in het terugtrekken van haar woorden of het maken van excuses. Met een ondeugende glimlach komt ze met een wedervraag. ‘De vraag is, wat jij ervan vindt als ik ineens spiernaakt voor je sta.’ ‘Hoezo, schaam jij je voor je lichaam?’

‘Nee, jij?’

‘Nee, niet per se.’

Dit intrigeert Laura, omdat Judith haar lichaam zo-even nog preuts met haar plaid bedekte, en ook nu weer, onder een laag schuim. ‘Oh, vertel...’

‘Nou, gewoon. In principe schaam ik me niet, maar als je voor een ander uit de kleren gaat, dan wil je natuurlijk wel dat diegene het bevalt, wat-ie ziet.’

‘Ah, zo, maar dat is best oppervlakkig. Het doet er toch niet toe hoe iemand eruitziet.’

‘Het zou niet moeten uitmaken, maar dat is in een ideale wereld. Bovendien hebben wij makkelijk praten. Wij mogen er best zijn. Maar zou je net zo schaamteloos uit je kleren gaan als je een kont zou hebben als een olifant, of tieten die op je broekriem hangen?’

Laura houdt haar gezicht in de plooi en zegt politiek correct: ‘Hallo hé, dat kunnen ook leuke mensen zijn hoor. En trouwens, hoe weet jij dat ik er best mag zijn?’

‘Nou, weten... weten... vermoeden dan, op basis van wat ik tot nu toe van je heb gezien.’

‘Aha. Mijn handen en voeten dus, want meer heb je niet gezien. Misschien heb ik wel een wijnvlek of pukkels.’

‘Ja, misschien wel. Of schaamhaar tot boven je navel. Maar het ging erom wat ik bedoelde met niet per se. Nou, dit dus.’

Laura zit intussen weer op haar stek en heeft toch haar onderbenen maar in het water gestoken. Maar comfortabel zit dat niet, zodat ze haar benen wil optrekken.

Judith raadt haar gedachten: ‘Zit vast niet lekker zo, met je knieholten over die vierkante badrand.’

‘Valt het op? Het snijdt erin, kijk maar.’ Laura tilt een been uit het water en toont een rode afdruk van de tegelrand in de onderkant van haar dij.

‘Dan kun je beter gewoon in bad komen. Kan ik meteen die wijnvlek van je zien.’

Laura begint bewondering te krijgen voor deze hardnekkige dondersteen, bij wie het warme badwater blijkbaar alle schuchterheid heeft losgeweekt. In een opwelling staat ze op en kleedt zich onbeschoemd uit. ‘Hier dan: je wijnvlek,’ zegt ze opstandig, terwijl ze het bad instapt. Helaas kan ze niet meteen gaan zitten, want haar billen protesteren tegen de hitte. Langer dan haar lief is, moet ze daarom in evakostuum voor Judith blijven poseren.

Judith ondertussen, ziet tot haar opluchting geen wijnvlekken, pukkels of ander ontsierend materiaal op Laura’s lijf. Precies zoals ze het zich had ingebeeld, en tot haar grenzeloze oppervlakkigheid had gehoopt, is Laura’s lichaam perzikgaaf.

Ondanks het ruime bad is het passen en meten, maar dan liggen ze erin, kijken elkaar schaapachtig aan en schieten in de lach.

Judith roept: ‘High five!’ en in een natte klets ontmoeten hun handpalmen elkaar in de lucht. ‘Als John me zo zou zien, dan zou hij een rolberoerte krijgen.’ Ze doet haar man na: ‘Allemaal viezeriken, die potten en homo’s, het zou verboden moeten worden!’ Ze vertelt dat John erg conservatief is, zo erg dat ze zich soms voor hem schaamt. ‘Op tv doen ze het altijd voorkomen dat homohaar iets is wat alleen in “enge” landen voorkomt, maar vergis je niet!’

Dit is duidelijk iets dat Laura's nekharen overeind zet. Met een strijdlustige ondertoon zegt ze: 'Het lijkt me moeilijk om daar niet tegenin te gaan. Of doe je dat wel? Ja toch zeker?'

Judiths reactie spreekt boekdelen. 'Tsja, je leert zoiets hè. Nadat je een paar keer flink je kop hebt gestoten, bind je wel in. Best wel laf, maar zelfbehoud is ook belangrijk.'

Laura bedenkt dat zelfbehoud een zwaar woord is; zou het echt zo erg zijn? Ze heeft nu echter geen zin om ernaar te vragen. Ze sluit haar ogen en geniet ervan hoe het warme water haar omhult. 'Oe, wat is dit lekker zeg, en dan te bedenken dat ik niet eens verkleumd was.' Judith neemt ondertussen de badkamer in zich op. Die is modern en stijlvol aangelegd in natureltinten, met alles erop en eraan, zelfs een bidet. Het is een droombadkamer. Ze moet er niet aan denken dat Laura ooit de oude meuk van háár badkamer zou moeten zien.

'Ben je nog wakker?'

'Mmm,' antwoordt Laura loom.

'En wat zou Jack zeggen als hij jou met mij in bed zou aantreffen?'

'In bed?!' roept Laura in gespeelde verbazing.

'Oh, Freudiaanse verspreking, ik bedoel bad,' giechelt Judith verontschuldigend. 'Dus, wat zou hij zeggen?'

'Hij zou in ieder geval niet denken dat wij potten zijn,' zegt Laura. Ze vermoedt dat hij zich eerst zou voorstellen en daarna zou vragen wie Judith is. En dan zou hij bij wijze van grap zeggen dat hij het jammer vindt dat het bad niet groot genoeg is voor drie. En zou het bad wel groot genoeg zijn, dan zou hij er waarschijnlijk bij komen zitten.

'Nee, echt? Wat een ideale man!'

'Dat is-ie ook... meestal. Maar waarom zou hij moeilijk doen? Er is toch ook geen reden om er op voorhand iets achter te zoeken? Sauna's zijn toch ook gemengd? Daar komt bij: jij en ik liggen hier toch ook gewoon neutraal, wij zijn niet aan het seksen!'

Seksen! Alleen het idee al, om dat met een vrouw te doen. Het gaat Judiths voorstellingsvermogen te boven. Of zou Laura er wél ervaring mee hebben? Ze durft het niet te vragen en krijgt er de tijd ook niet voor, want Laura babbelt alweer verder, nu over

samenlevingen waarin de vrouwen altijd gezamenlijk baden, zoals de Noord-Amerikaanse Indianen. ‘Oh nee, dat mag niet meer hè? *Native Americans* heten die,’ corrigeert ze zichzelf. ‘Maar goed, bij sommige van die stammen gaan de vrouwen regelmatig in een zweethut. Dus wat wij aan het doen zijn, is echt zo gek niet.’
‘En toch aarzelde je...’

Inderdaad, Laura had gearzeld. Zij, die altijd zo’n vrije moraal heeft! Maar dit voelde dan ook anders. Alles voelt anders bij Judith, of dat nu praten is, of lachen, of zwijgen, en nu baden. En juist daarom was bij haar in bad stappen niet iets dat ze lichtzinnig wilde doen. Een vrouwelijk badritueel mag dan wel de gewoonste zaak van de wereld zijn, baden met Judith is dat niet. Niet voor haar tenminste, al weet ze niet precies waarom, want nu ze er eenmaal in ligt, vrij van welke onderhuidse spanning dan ook, is het alleen maar vertrouwd. Uit angst dat Judith het maar belachelijk zou vinden, spreekt ze haar gedachten niet uit. In plaats daarvan speelt ze de bal weer terug. ‘Nou, ik was vooral verbaasd dat je me erbij vroeg. Ik schatte jou namelijk niet zo in. Je komt toch, hoe zal ik het zeggen, een beetje bleu over.’

Judith bloost. ‘Dat ben ik ook... ik weet ook niet wat me bezielde. Ik werd gewoon ineens baldadig, een beetje stout.’

‘Maakt ook niet uit. Wij zitten hier nu lekker en mijn Jack is er niet om zich oneerbaar in ons badwater te storten. En ik begrijp dat we van jouw man helemaal niets te vrezen hebben op dat punt.’

Nee, daar hoeft je niet op te rekenen, bedenkt Judith, niet eens met spijt, want ze vindt het juist wel fijn om nog een tijdje met Laura alleen te zijn. Als ze dan al ergens spijt van heeft, dan is het dat ze de rest van de tijd met een eersteklas eikel zit opgescheept. Dan lijkt Laura het beter voor elkaar te hebben. Zonder daar trouwens jaloers op te zijn. Dat ze zelf met een lomperik als John is, is haar eigen keuze. En dat ze bij hem blijft ook. Van die laatste gedachtesprong schrikt ze. Alsof ze ooit bij John weg zou gaan!

‘Een euro voor je gedachten,’ hoort ze Laura fluisteren.

‘Nee, niks, ik zal je er niet mee lastig vallen. Maar wat anders: mag ik er nog wat heet water bij doen?’

Nu het water weer een behaaglijke temperatuur heeft, pakt Laura een grote, ronde natuurspons en begint haar armen, nek en borst in lome bewegingen af te sponsen. Daarna pakt ze brutaal een van Judiths voeten.

‘Hé, wat doe jij nou?’ vraagt Judith verbaasd, terwijl ze zich een stukje opricht, waardoor een donkerroze tepel zich aan de discretie van de schuimlaag ontworstelt.

‘Oh, sorry, ik dacht dat het mijn eigen been was.’

‘Ja, dáág, maak dat de kat wijs!’ Maar voordat Judith zich er verder over kan verontwaardigen, gaat Laura verder met haar grappenmakerij. ‘Nee hoor, grapje, maar dit is een heel luxe ligbad, wist je dat niet? Het is een soort autowasstraat, maar dan voor mensenlijven.’ Hoofdschuddend hoort Judith de onzin aan en Laura vervolgt: ‘En bovendien, jouw voeten intrigeren me. Ze zijn slank en fijn. Maatje 35?’

‘Ja, soms 36, afhankelijk van model en pasvorm.’ Judith antwoordt, zonder het exclusieve recht op aanraking van haar voet terug te eisen, want Laura’s aandacht voor haar voeten bevalt haar wel. Ze laat zich zakken en geniet met gesloten ogen van deze onverwachte voetmassage.

‘Zo hé, je tenen zijn nog steeds ijskoud. Niet normaal hoor! Maar daar weet ik wel wat op.’ Zonder de voor de hand liggende vraag: *wat dan?* af te wachten, neemt Laura Judiths tenen in haar mond en sabbelt erop.

Judith slaakt een ingehouden kreetje, spert haar ogen open, maar biedt weerstand aan de reflex om haar voet terug te trekken. Hoewel ze allang niet meer gelovig is, er zelfs van overtuigd is dat er na dit leven niets is dan leegte, moet ze vreemd genoeg wel denken aan Eva, die zich in de Hof van Eden laat verleiden door een slang. Zonder dat die gedachte overigens leidt tot het besluit om Laura tot de orde te roepen; daarvoor voelt deze behandeling veel te goed. Maar is dat niet waar het altijd om draait bij verleiding? Dat iets niet

mag maar dat het zo aanlokkelijk en fijn is dat je het toch doet? Om de onrust van alle tegenstrijdige emoties te camoufleren, maakt Judith een luchtig grapje: ‘Hooft dit ook bij het universele badritueel van vrouwen over de hele wereld?’

‘Nee, dit is een speciale behandeling van het huis. Bovendien ben ik ook wel eens stout.’ Laura, die heel goed weet dat ze grensoverschrijdend bezig is, vraagt of ze moet ophouden.

Gretiger dan bedoeld fluistert Judith: ‘Nee, ga door, het is lekker...warm. Lekker warm, bedoel ik’ en opnieuw bloest ze.

Laura hoort het ongemak in Judiths stem, maar doet of ze het niet merkt.

Ja, van Judith mag Laura ermee doorgaan, want ze vindt het heerlijk om aan haar voeten gekroeld te worden. Als haar moeder het vroeger deed, wenste ze dat het uren zou duren, wat het natuurlijk nooit deed. Een mond en lippen kwamen er toen niet aan te pas. Nee zeg, dat zou niet gezond geweest zijn. Maar nu wel, die mond dus. En hoe lekker is dat!

De twee vriendjes die ze voor John had, kwamen niet verder dan fantasieloos recht op en neer. Creatiever dan dat waren ze niet als het op seks aankwam. En toen kreeg ze John. Aan hem kan ze alleen maar denken met ergernis en spijt. Want John en creatief zijn? Ze zou erom lachen als het niet te triest voor woorden zou zijn. Teder aanraken komt in zijn beleving niet voor. En dat voeten erogene zones zouden hebben, gaat zijn voorstellingsvermogen al helemaal te boven. In gedachten hoort ze hem alweer mopperen: ‘Voeten zijn om mee te lopen.’

Maar waarom deze associatie met seks? Laura’s orale voetmassage heeft daar toch niets mee te maken? Dat kan niet, want Laura is een vrouw die op mannen valt, net als zichzelf. Het zal gewoon de rare situatie zijn, want ondanks Laura’s uitleg over vrouwelijke badgewoontes, vindt ze het zelf toch niet helemaal normaal. Het voelt ondeugend, als buiten de paden gaan, en dat verklaart natuurlijk ook de kriebels die ze overal voelt.

Het laat Laura niet koud dat Judith zichtbaar geniet van haar gestreel en gekneed. Ze krijgt er ondeugende ideeën van: eens kijken hoever ze kan gaan. Daarom neemt ze de spons en begint hiermee Judiths voet zachtjes af te soppen. Dan zakt ze in plagende streken af, over de kuit naar de knieholte en van daaraf weer terug. Judith ondergaat het zonder tegensputteren en Laura ziet dat als een aanmoediging om verder te gaan. Maar hoeveel verder eigenlijk? Waar is ze mee bezig? En waar houdt dit op?

Hetzelfde vraaggesprek speelt zich af in Judiths hoofd. Toch ziet ze er geen reden in om wat in gang is gezet te stoppen. Alsof ze mentaal op ramkoers ligt, vol gas vooruit! Met Laura als copiloot kan haar immers niks gebeuren.

Laura legt Judiths been iets hoger, zodat de hiel op haar schouder rust. De spons in haar andere hand passeert nu de knieholte om langzaam verder af te zakken, over de binnenkant van Judiths dij. Die laat het zich nog steeds welgevallen, maar nu wel gespannen, als een opgedraaide veer die elk moment kan losspringen.

In gedachten ziet ze de spons in Laura's gebruide hand, die plagerig traag haar dijbeen streelt. Ze wordt licht in het hoofd. In de splitsing van het gestreelde been en het andere voelt het badwater veel heter dan in de rest van het bad en ze weet donders goed wat dat betekent! Verwarring en verlangen strijden met elkaar. Ze zou Laura nu moeten vragen om ermee te stoppen, maar in plaats daarvan smacht ze ernaar om het gewoon te laten gebeuren.

Hoe kan het, dat ze niet in opstand komt, dat ze Laura alle ruimte geeft en blindelings vertrouwt? Waar komt het gevoel vandaan, dat ze bereid is om Laura te volgen in alles wat ze doet, weg bij haar eigen grijze leventje vandaan, desnoods tot in de hel? Want waar anders zal ze belanden als ze toe zal geven aan het verlangen om zich helemaal te geven aan deze mysterieuze vrouw, bij wie ze zich op haar gemak voelt, als was het haar eigen zus.

Haar ademhaling versnelt. In anticipatie op wat komen gaat, kromt ze haar rug...

Maar het komt niet, want plotseling valt de spons stil. Waar blijf je, is Judith nog aan het denken, als Laura met een quasi onschuldige glimlach zegt: ‘Zo, en nu je andere been.’

Jij plagerig kreng, fluistert Judith Laura in gedachten toe, terwijl ze gehoorzaam haar rechter been aanbiedt. Het ritueel herhaalt zich, maar de erotiserende werking ervan is vervlogen. Nu is het alleen nog maar prettig. En dat is misschien maar goed ook, denkt ze in een mengelmoes van opluchting en spijt.

‘Zullen we ons gaan afspoelen?’ Voordat Judith kan antwoorden, is Laura al opgestaan in een geklater van schuim en water. ‘Brr, buiten het bad is het meteen koud. Moet je zien.’ Laura wijst op het kippenvel op de blanke huid van haar borsten.

Voor zover ze weet, was Judith nooit eerder gebiologeerd door een vrouwenborst, maar ook dit is anders met Laura, en daarom kijkt ze er ongegeneerd naar. Tot overmaat van ramp laat ze zich spontaan een: *Mooi* ontvallen.

‘Wat, mijn kippenvel?’ vraagt Laura lachend.

‘Tuurlijk, wat dacht jij dan?’ zegt Judith om haar gezicht te redden, maar het is een schamele poging, want het zoveelste rode hoofd van die dag verraadt wat ze echt bedoelde.

Door het half beslagen douchescherm volgt Judith de verrichtingen van haar kersverse vriendin, met wie ze onverwacht in een best wel intieme situatie beland is. Ze beleeft het als in een droom, waaruit ze ontwaakt door Laura zelf, die haar vraagt om haar rug te doen. Chips! Nu is zij aan de beurt. Eigenlijk durft ze niet, bang dat Laura haar lijf niet mooi zal vinden. Bleek, haast wit, is het. Nu meer roze en week, en gerimpeld door het warme badwater, maar zeker niet zo glanzend licht getint als dat van Laura zelf. En ook haar borsten zijn veel kleiner dan de volle, perfect symmetrische welvingen van Laura. Aan de andere kant, ze moet nu lef tonen, net als Laura heeft gedaan. Quasi onverschillig klautert ze daarom uit het bad en loopt de douche in, waar Laura in een waaier van druppels op haar staat te wachten. Het eerste wat die zegt, is: ‘Mooi.’

Verlegen slaat Judith haar ogen neer.

‘Hé, schuchtere huismus, je hebt een mooi velletje hoor, dus wees er maar trots op. Hier, de spons.’ Omdat Laura beseft dat Judith zich opgelaten voelt, draait ze zich om en zet zich met haar handen schrap tegen de achterwand. ‘Oké, schrobben maar.’

Een moment staat Judith besluiteloos met de spons in haar hand, maar dan overwint de brandie. ‘Schuif eens een stukje op dan, zodat ik ook wat water krijg, want zo krijg ik het weer koud en ik neem aan dat je me niet nog eens in het bad wil stoppen.’

Even later is al het ongemak geweken en kletsen ze als schoolvriendinnen die hun hele leven al samen douchen, zonder nog onder de indruk te zijn van elkaars naaktheid. Tot uitdagende aanrakingen komt het niet meer. Nu ervaart Judith alleen nog maar geborgenheid, omdat Laura haar zonder kwade bijbedoelingen heeft laten zien en voelen hoe makkelijk het is om je grenzen te verleggen. En daarbij beseft Judith maar al te goed dat ze Laura nog maar amper kent. Haar intuïtie zegt echter dat het goed zit. En intuïtie bedriegt niet. Toch?

Dezelfde dag - een nare ontdekking

Als weekdieren zitten ze uit te wasemen, elk aan een kant van het ziteiland, met een groot glas water voor hun neus. Ze zeggen even niets. Totdat Judith uitroept: ‘Kak, ik moet John nog bellen!’

‘John bellen?’

‘Nou, door die hele natte toestand van vanmorgen.’

‘Oh ja,’ reageert Laura gevat, ‘dat zouden we haast vergeten, haha. Dus, vertel.’

Intussen hebben ze al zo veel “meegemaakt”, dat Judith het aandurft om het hele verhaal te vertellen, dus vanaf het moment dat ze even afstand genomen had.

‘Aha,’ zegt Laura, ‘dus daarom meed je me. Ik vroeg me al af of het aan mij lag.’

Judith schudt verlegen het hoofd, en vertelt dat het verlangen om met Laura op te trekken gestreden had met haar besluit om dat te onderdrukken, omdat ze het allemaal te snel vond gaan, en te veel, en te vaak. Dat ze er de hele rest van de week met haar gedachten niet bij geweest was. In huis was er het een en ander niet goed gegaan en John had haar op de bekende manier terechtgewezen. De sfeer was er niet beter op geworden. En toen moest het weekend nog beginnen! Overdag was het nog wel meegevallen, omdat Boy hen had afgeleid. Maar zodra John en Judith alleen waren, was de spanning om te snijden geweest. Het was geëscaleerd toen John op zaterdagavond seks wilde, maar na al het geruzie stond haar hoofd daar niet naar.

‘Na zo’n dag kom ik echt niet met een vingerknip in de stemming. Op zijn minst wil ik het gevoel hebben dat hij me waardeert en liefheeft.’

Dat ze de laatste dagen sowieso van John walgt, alleen al van het idee dat hij haar zou aanraken, houdt ze voor zich, alsof ze zich daarvoor schaamt.

Hoe dan ook, ze had John die avond afgewezen en toen waren de rapen helemaal gaar geweest. Hij had haar uitgemaakt voor een frigide trut die zelfs zoiets simpels als het huishouden niet kunnen kon. Ze was er tegenin gegaan en had vergeefs geprobeerd hem op

zijn eigen onvolkomenheden te wijzen. Zoals gebruikelijk was hij daar ongevoelig voor geweest.

‘Zondag werd een ramp in het kwadraat, omdat ik tot de *silence treatment* was overgegaan. En niet eens om er een reactie mee uit te lokken, maar gewoon omdat ik hem niets te zeggen had en ook niets wilde horen. Ik minachtte hem, hoopte dat hij zou oprassen.’

Ondanks het vervelende onderwerp schiet Laura in de lach om dat ouderwetse woord. Het doet haar ook plezier om te horen dat Judith als het nodig is best van leer kan trekken. Ze houdt van mensen met pit.

‘Maar goed...’ John had kennelijk bedacht dat als hij zijn opgekropte lustgevoelens bij Judith kwijt wilde, hij een charmeoffensief moest inzetten. Dat had hij geprobeerd met een bosje bloemen van het tankstation. Een kansloze actie natuurlijk. Ze had hem weer afgewezen en dit keer reageerde hij nog verontwaardigder. Hij had toch zijn best gedaan? Judith kon zijn gebrek aan inzicht niet verdragen. Ze verhuisde naar de bank, maar door de onrust in haar hoofd kwam er van slapen weinig terecht. Vanmorgen vroeg had ze John uit huis horen sluipen om naar zijn werk te gaan. Daarna was ze eindelijk in slaap gevallen, om pas om kwart over acht wakker te schrikken. Gehaast had ze een joggingpak aangeschoten, Boy uit bed getrommeld en hem een ontbijt voorgeschoteld van een glas melk en een pakje Sultana. Voordat ze Boy wakker maakte had ze haar fiets alvast uit de berging gehaald. Tegen de tijd dat ze wilde vertrekken, bleek de fiets verdwenen.

‘Jee, dat kon er ook nog wel bij,’ zegt Laura knikkend, omdat ze nu begrijpt waarom ze Judith vanmorgen niet op het schoolplein had gezien.

Het regenen was intussen overgegaan in natte sneeuw, gaat Judith haar relaas verder. Op de weg terug van school naar huis kon ze nog uitzien naar een warme douche en droge kleren, maar toen ze bij de voordeur stond, ontdekte ze dat ze haar sleutels en haar telefoon vergeten was. ‘Mijn enige hoop was op jou gevestigd. Daarvoor moest ik wel het hele eind door de natte sneeuw. De rest weet je. En daarom moet ik nu dus John bellen.’